

[Aksel Larsen.]

gør, at Kapitalisterne beriger sig paa Krigen, men at den varetager den arbejdende Befolknings Interesser.

Det er min Opfattelse, at der er adskillige andre end Landbrugerne, der har Ret til at beklage sig. Hvis man skal tale om Landbruget, tror jeg nok, man først og fremmest maa tale om Husmændene, hvis Stilling hele Tiden økonomisk har været uhyre vanskelig og er blevet endnu mere vanskelig, bl. a. paa Grund af de Foranstaltninger og Love, der er gennemført af Regering og Rigsdag.

Men dernæst er det jo saadan, at hele Arbejderklassen i Dag, om jeg saa maa sige, ser sig stillet over for en økonomisk Katastrofe derigennem, at Lønningernes Værdi er forringet saa kolossalt. Jeg tror, Regeringen kommer til at opgive sine Bestræbelser for at faa De samvirkende Fagforbund til at forhindre Arbejderne i at kræve Lønforhøjelse. Jeg tror ikke det gaar. Jeg anser det for ubetinget nødvendigt, at der bliver bragt en Balance i Stand mellem Priser og Lønninger, og jeg tror ogsaa, at Arbejderne og Fagbevægelsen er sindet til og stærke nok til at sikre dette. Jeg anser det ikke for det ideale, at der foregaar en ustandselig Stigning af Priser og Lønninger, men det er jo ellers saadan, at naar Arbejderne forlanger Lønforhøjelse, saa søger man at afvise det med den Begrundelse, at hvis Arbejderne faar disse Lønforhøjelser, stiger Priserne. Nu er det en Kendsgerning, at man har ladet Priserne stige, uden at Regeringen har villet gøre noget derimod. Arbejderne kommer bagefter og kræver deres Lønforhøjelse, og man kommer til at erkende, at de har Ret dertil; man kommer til at lade dem tilkæmpe sig disse Lønforhøjelser, hvis de ikke faar dem med det gode. Det betyder ikke, at man bare skal lade Prisstigningen foregaa og Dyrtiden blive værre. Man skal bruge den Mekanik, man har faaet udleveret, og lade være at lade den staa og blive støvet paa Hylden.

Jeg tror, Socialdemokratiet og dets Formand, det ærede Medlem Hr. Hedtoft-Hansen, vil komme til at høste mange bitre Erfaringer i den nærmest kommende Tid, naar de skal praktisere deres Politik, som efter det ærede Medlem Hr. Hedtoft-Hansens Udtalelser gaar ud paa, at „Kommu-nister og andre“, der snakker Prisforhøjelser, skal fast og bestemt sættes paa Plads, hvor de end viser sig. „Kommunister og andre“ — alle Arbejdere i Danmark agter at snakke Prisforhøjelse indtil videre, indtil Prisforhøjelserne er standset og Ar-

bejderne har faaet Dækning for Prisforhøjelserne. Det kommer Socialdemokratiets Ledelse og Regeringen til at forsone sig med.

Tillige kommer man til at forsone sig med Tanken om, at man kan ikke blot lade de sociale Forhold her i Landet fortsætte som hidtil. Arbejdsløsheden stiger paa Grund af Krigen og til Dels paa Grund af Det erhvervsøkonomiske Raads hidtil eneste Handling. De arbejdsløses Understøttelser var for lave i Forvejen, de er nu mere utilstrækkelige endnu, og det er udelukket, at Arbejderne selv gennem Arbejdsløshedskasserne kan yde større Bidrag til Hjælp for de arbejdsløse end allerede ydet. Staten, der har begunstiget Dyrtiden og selv bidraget til en Række væsentlige Prisforhøjelser, kommer derfor til at gribe ind og komme de arbejdsløse til Hjælp. Den kommer til at gøre noget lignende over for Aldersrentenyderne og Invaliderrentenyderne, hvis Forhold, som jeg allerede tidligere har sagt, er blevet fuldkommen fortvivlede.

Og jeg tror, at Regeringen samtidig kommer til at tage sig alvorligt af det, jeg allerede tidligere har nævnt, nemlig Erhvervenes Kaar. Man kan ikke blive ved at indtage den Holdning over for Fiskeriet, som man hidtil har indtaget; det gaar ikke, hvis man ikke vil se dansk Fiskeri ruineret, eftersom Krigen vel griber mere ind i dette Erhvervs Forhold end i noget andet Erhvervs. Det er i det hele taget saadan, at Krigssituationen, Restriktionerne og den hidtil ubegrænsede Spekulation skaber de allerstørste Vanskeligheder for en Masse mindre erhvervsdrivende. Derfor vil jeg endnu en Gang efterlyse Handling fra Regeringens Side. Det mindste, man da kunde skride til med det samme, var Gennemførelsen af en Moratorielovgivning for disse Erhvervsgrupper i Smag med, hvad vi har kendt tidligere.

Jeg vil samtidig tilføje, at der er en særlig Del af Befolkningen, der vel ligesom Sømændene burde have Krav paa ganske ekstraordinære Hensyn, og det er de indkaldte. Jeg tror, at Regeringen selv er klar over, dels at de Forhold, man byder de indkaldte, ikke er saa gode, som man kunde skaffe dem, og dels, at de Forhold, man byder de indkaldtes Familier og parrørende, mange Steder er under al Kritik. Jeg venter, at Regeringen, da denne Sag allerede har vakt en vis Opmærksomhed ogsaa i Regeringspressen, snarest skrider til Handling paa dette Omraade.

Jeg haaber endvidere, at Regeringen ikke gaar videre ad den Vej, den hidtil har